

Ради Радев

Коледа

Както на всяко Рождество, хората по улицата изглеждаха щастливи и доволни. Предполагаше се. Дори тези, които не бяха наистина весели се преструваха, за да не развалят настроението на останалите. Снегът по средата на улицата се бе превърнал в киша. А този по тротоарите засега даваше усещането, че можеш да вървиш по него, но без да напредваш. Слънце засега не се виждаше, а само небе, изтъкано от не особено весели сиво-синкави облаци.

На главната улица „Рипаблик“ в град „Фортрес Ууд“ можеха да се забележат поне десетина Дядо Коледовци.

Предполагаше се, че това трябва да предизвика недоумение у позасъдливите малчугани, но подаръците замазваха положението до момента. Най-често белобрадите червендалести старци киснеха пред, или в някой магазин, привличайки вниманието на клиентите към изключителните извънредни коледни намаления и разпродажби. Имаше разбира се и ентусиасти, които веселяха децата и им подаряваха джунджурии в името на неизяснена кауза /най-често подкрепяна от богат местен бизнесмен/.

Един Дядо Коледа бе застанал малко по-настрани от улицата. Беше едър /разбира се/, облечен в стандартните червени дрехи и растениеподобна фалшива бяла брада.

Имаше и малки очилца без диоптър, които от време на време побутваше с показалец. При по-внимателно вглеждане под фалшивата му брада се забелязваше, че е набола поне тридневна – истинска и черна. А под разкопчания, червен кожух стърчеше леко размъкнат сив пуловер. Най-странното нещо у този Дядо беше чувалът.

Имаше силно неопределен цвят, между светло сиво и кремаво бежаво, което общо взето извикваше представата за често пране при над 40 градуса или пък за пълната липса на такова. Върху чувала, поставен на тротоара, беше написано със зелен сигнален флумастер:

КОЛЕДНИ ДАРОВЕ – 1§

Засега още никой не си бе купил нищо, но този Дядо Коледа бе търпелив. Лошото бе, че в момента не си чувстваше краката от студ и дори не можеше да усети дали са сухи или мокри. Идеше му да марширува за да се стопли. А в промеждутъците – да крещи.

Едно семейство се спря пред него. Бяха весели идебели. Жената бе пълничка, облечена в тъмносиво късо палтенце и черен панталон. Имаше чуплива тъмнокестенява коса, стигаща до раменете, и сини очи,

които изглеждаха огромни през телескопичните очила със стъкла, които бяха необичайно дебели и сякаш непробиваеми за куршуми. Лицето и бе овално, оброчено с бакенбарди. Те, въпреки че изсветляваха, продължаваха някъде към шията. На дясната си буза имаше малка брадавица, от която стърчаха десетина гъсти черни косъма.

Съругът бе огромен и приличаше на тюлен. Бе висок колкото Дядо Коледа – поне шест фута и един инч. Бе свръхдебел. Наподобяваше малко на цепелин, който седи изправен, но не може никога да полети, поради свръхтовар. Беше облечен в скъп черен балтон, стигащ до глезените. Въпреки снега обувките му лъщяха. В същото време изглеждаха някак претоварени и изглеждаха сякаш всеки момент ще се оплачат, поради свръхтеглото, на което бяха подложени. Лицето на съпруга бе кръгло, очите му – малко по-светлосини от тези на жена му.

Носът му бе мъничък чип и вирнат нагоре. Устата му бе мъничка и някак алчна. Горната устна стърчеше пред долната, което засилваше приликата му с тюлен.

Момченцето, което вървеше с тях бе дебе... личко. Бе облечено в жълто яке с черни ръкави, марка „Хенсън“.

Носеше синя шапчица с тумбалка, малко по-тъмни, препълнени и изпънати дънки в същия цвят. Изглеждаше като по-малко копие на баща си, но бе по-симпатично поради детската си невинност.

Съругът попита с писклив, но явно свикнал да командва глас:

– Чипи, иска ли подарък?

– Да, тати. – отвърна малчуганът.

Едва сега мъжът се обърна към Дядо Коледа:

– Честита Коледа!

– Честита Коледа!

– Какви подаръци можете да предложите... – кратка пауза и задъхване... – за детето?

– Ами изберете си от чувала.

Съругът се обърна към жена си:

– Лени, ще погледнеш ли?

– Да, писане.

Като малко по-слаба, жената успя някак си да се наведе и да поразрови чувала. Вътре имаше най-различни играчки. Шоколади, големи колкото панорамни огледала за лек автомобил с надпис „Русский Театр“. Високи една педя бяло-жълто-сиви стилизирани Дядо Коледовци, богато украсени, направени от странен материал, в които можеше да си запалиш свещ /интересно откъде се пяха свещичката/. И ...

Да колата беше малка, дистанционното беше миниатюрно, но си струваше за един долар.

Малкият Чип се влюби:

– Искам кола „Камикадзе“! Искам кола „Камикадзе“!

– Защо се нарича така? – попита строго съпругът.

– МОЖЕ да се блъска във всякакви предмети и препятствия. Практически нечувлива е, както можете да видите да пише на опаковката. Затова се нарича така. – отвърна Дядо Коледа.

– Взимаме я. – отсече бащата.

Той тежко извади лъскав кафяв кожен портфейл, тържествено плати цената от един долар и също така церемониално връчи количката на Чип. Малчуганът от своя страна пощуря от радост.

Пълничкото семейство отмина достолепно.

Дядо Коледа дори не успя да се озърне, когато пред него се спря следващия кли... подаръкожелаещ.

Бе много нисък и слаб. В лицето приличаше на изгладняла белка. Имаше остри и изпити черти, както и хитро присвяткащи зловни кафяви очички с торбички.

Носеше вехто черно кожено яке и торбести, висящи по него панталони, чийто цвят слабо напомняше каки.

Тялото му, доколкото се виждаше, изглеждаше годно за изтощителни маратони. Или за жокей.

„Липсва му само бич“, помисли си Дядо Коледа.

– Честито! – каза мъжът. – Може ли да погледна в чувала?

– Честито! Вижте, изберете си подарък.

Мъжът почти веднага грабна един малък Дядо Коледа, по чието тяло имаше изрязани звездички, за да свети по-добре. Играчката бе висока една педя, а брадата му беше така украсена, че напомняше захарен памук.

– Това някакъв вид светилник ли е? Нещо като тиквата за Хелоуин?

– Да. Свещта се пъха в задника му.

– Защо? Запек ли има? – изкиска се нервно мъжът.

– Имах предвид, че за да стои изправена вътре, свещта се пъха ПРЕЗ дупето му.

– Добре. Вземам го.

Мъжът извади бързо малък портфейл, отрупан с кредитни карти /прилежно и математически подредени/, плати с невероятна скорост и се отнесе надолу по улицата.

До края на деня Дядо Коледа, почти изпразни чувала.

Останаха му само няколко играчки на дъното.

* * *

Вечерта на Рождество настъпи във Фортес Ууд тържествена и весела. Бе тържествена, понеже почти всички в този град бяха християни, независимо дали католици, баптисти или някакви дуги и почитаха този празник. А бе весела, защото доста бяха пили алкохол, най-вече вино; на тези които не бяха достатъчно пораснали за да пият пък подаряваха разни неща; почти всички бяха щастливи.

Пълничкото семейство, които бяха купили количка „Камикадзе“ от Дядо Коледа за един долар, също си прекарваха добре. Бяха поканили в обширния си апартамент много роднини и приятели. Бе весело, светло, шумно и оживено. Малкият дебелчък Чип обикаляше гостите и им показваше своята новата придобивка. ТЯ наистина беше бърза и много маневрена.

Само дето от време на време клаксона и самоволно бибипкаше. И то на все по-кратки интервали. Това пронзително пишене обаче някакси се вписваше в общото веселие и правеше празника да изглежда завършен.

Слабият, приличаш на белка мъж, който си бе купил светец Дядо Коледа за долар, пък прекарваше Рождеството с трима свои приятели и съпругите им в едно обширно Интернет кафе, което бе негова собственост. За празника то беше затворено; бяха събрали няколко маси и сепарета на обща трапеза, отрупана с всякакъв алкохол и вкусотии.

Мъничкия Дядо Коледа, който мъждукаше на масата, се бе стопил и поде него се показва друго човече с чалма на главата – също с брада; приличаше на една много известна и много търсена личност; всички обаче бяха подпийнали и го счетоха за изключително хитроумно.

Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар продължаваше да си седи на улицата и да чака. Чакаше да стане достатъчно тъмно. През това време си мислеше за добрите хора, които му бяха купили къща, малко извън Фортрес Ууд. За това, как бяха оградили широка ограда, непристъпна за човешки очи. И дори по негово настояване му бяха купили няколко елена. „По-късно трябва да ги нахраня“, реши Дядо Коледа.

За нова година му бяха обещали нещо специално. Дядо Коледа се сети за него и се усмихна. После се огледа.

На главната улица имаше още поне седем негови копия, облечени в червени палта и нахлупили червени качулки, поради студа. По-

мързеливите или по-неиздръжливите Дядо Коледовци си бяха тръгнали. Най-вероятно да празнуват. Със семействата си.

Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар, нямаше семейство. Бяха загинали преди години. И сега живееше сам. Със своите елени. Той отново огледа другите весели „старци“.

„Още малко и ще им покажа кой е истинският Дядо Коледа“.

Настъпи полунощ. Няколко човека във „Фортрес Ууд“ отвориха шоколади „Русский Театр“, които днес бяха купили за един долар. И започнаха да ги дъвчат, омазвайки целите си лица.

Клаксонът на количката с дистанционно на малкия дебеличък Чип започна неудържимо да пиши.

Светецията Дядо Коледа, който се намираше на масата в Интернет Кафето започна да изпуска жълта пара. В домовете където имаше негови копия купени за долар от мъжа с Коледните Дарове се случи същото.

Един Санта Клаус на главната улица вдигна чувала си и се запъти към най-близкия свой колега. Когато го наближи, каза:

– Честита Коледа!

– Честито! – отвърна мъжът.

Намираха се малко по встрани от магазините и наблизко нямаше никой.

– Поне плащат ли ти цялото това висене? – попита Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар.

– Да. Ама моят магазин затвори преди малко. Аз трябваше да стоя до дванайсет и сега май е време да си ходя.

– Весели Празници!

– Весели Празници! – пожела Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар.

После с няколко крачки настигна своя колега, който тъкмо се приготвяше да пресече улицата. Измъкна един остър и дълъг нож за месо и го заби в бърбреците на своя двойник. Той изохка и се свлече.

Червена кръв на червен костюм. „Ще мине време, докато го открият“, рече си Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар. Там където бе наранил своя колега се виждаше как костюмът се напоява и става все по-тъмен. Течността образуваше стилизирана червена роза на белия сняг.

* * *

Количката на Чип не се подчиняваше на дистанционното.

Продължаваше да бибипка. После се запъти към най-близкия

предмет – крака на една ниска инкрустирана чернокафява дървена маса. Вряза се в нея и се взриви.

Няколкото човека във Фортрес Ууд, които бяха яли от шоколадите „Русский Театр“ паднаха на земята и се хванаха за стомасите. Отвътре ги раздираха страшни болки.

Компанията в Интернет кафето, които гледаха светещия и пушещ малък Дядо Коледа в началото си мислеха, че това е някакво ново забавление. После главите им започнаха да се замйват. Гърлата им взеха да се дразнят, а очите им да сълзят. Гърдите им започнаха да свистят, все едно някой ги е натиснал с ръкавица, покрита със стъклена вата. Мъжът, който приличаше на белка бе най-жилав от всички и се строполи на пода чак когато стигна до дръжката на стъклената /украсена със снежинки от спрей/ врата.

За съжаление силите не му достигнаха да я отвори.

Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар със съжаление огледа няколкото други „старци“ в червени дрехи, които висяха пред магазините. „Те са фалшиви“, мислеше си той, едни нещастни имитатори на истинската легенда. Аз съм истинският. И трябва да остана само аз.

Преоблечените в червено нещастници обаче се намираха на прекалено оживени и прекалено осветени места.

Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар, бръкна на дъното на чувала и извади пистолет със заглушител.

Той не мислеше, че е възможно да не е прав. Не мислеше че има нещо различно в него или пък че има някаква мания. Знаеше само, че искаше да подарява различни неща на хората. И че имаше хора от определена Организация, които бяха съгласни да го изхранват през цялата година, да му купуват каквото поиска /например няколко елена/ и да изпълняват неговите прищевки.

Нещо повече. Бяха му обещали за Нова Година да може да се приземи върху покрив. Като истински Дядо Коледа.

Първо трябваше да се качи на самолет с няколко пакета и парашут в багажа. По-късно му бяха казали, че може да взриви самолета и да скочи върху покрива на една сграда във Вашингтон. Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар се бе съгласил. В крайна сметка това можеше да го различи от останалите нескопосани имитатори, да го направи Единствен и Истински.

Дядо Коледа, който продаваше Коледни Дарове за долар пхна пистолета под червения кожух и се запъти надолу по главната улица на

Коледа

Фортрес Ууд.

Ако успееш да свърши навреме, после можеш да нахрани елените.

КРАЙ

© Ради Радев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/699>]